

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **B. T. S.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2018, čj. MV-127766-4/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 20. 9. 2019, čj. 59 A 3/2019-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.
- II. Žalobkyni **se u k l á d á** zaplatit soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ministerstvo vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 20. 9. 2018, čj. OAM-1360-32/ZR-2016, ukončilo přechodný pobyt žalobkyně na území ČR dle § 87f odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále „zákon o pobytu cizinců“), a současně jí dle § 87f odst. 4 citovaného zákona uložilo lhůtu 60 dnů k vycestování z území. Žalobkyně se podle správního orgánu I. stupně dopustila obcházení tohoto zákona s cílem získat oprávnění k pobytu na území, a to účelovým souhlasným prohlášením o otcovství J. P. k nezletilému B. K. S. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Rozhodnutí žalované napadla žalobkyně žalobou, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále „krajský soud“) shora označeným rozsudkem zamítl. Proti tomuto rozsudku nyní žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí kasační stížností.

[2] Součástí kasační stížnosti je i návrh na přiznání odkladného účinku. Stěžovatelka poukazuje na to, že nepřiznání odkladného účinku by pro ni znamenalo nepřiměřený zásah do jejího života a života její rodiny. V ČR žije téměř 10 let, vytvořila si zde pevné zázemí a žije zde ve společné domácnosti se svými dvěma nezletilými dětmi (B. K. S., nar. X, státní příslušnost X a N. K. L., nar. X, státní příslušnost X), o něž pečuje. Obě

nezletilé děti jsou na výživě a výchově stěžovatelky závislé. Narodily se na území ČR a neznají jinou než českou realitu a české sociální a životní prostředí. Stěžovatelka by v důsledku nepřiznání odkladného účinku musela ze země odcestovat a *de facto* opustit své děti, z nichž jedno je občanem ČR. Dále by jí potenciálně mohlo být znemožněno do ČR v průběhu řízení o kasační stížnosti přicestovat a osobně se jej účastnit nebo se radit se svým zástupcem, čímž by byla závažně narušena její procesní práva ve smyslu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, čj. 5 As 73/2011-100. Na uvedené usnesení se stěžovatelka odkázala i v tom smyslu, že pro účely posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku lze jen stěží požadovat, aby cizinec na území ČR pobýval nelegálně (tedy bez platného pobytového oprávnění) a vystavoval se riziku správního vyhoštění spojeného se zákazem pobytu v České republice, není-li s žalovaným rozhodnutím samotným spojeno donucení k bezprostřednímu opuštění území. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku sice je mimořádným opatřením, v projednávané věci však výkon žalobou napadeného rozhodnutí představuje nepoměrně větší újmu na straně stěžovatelky, neboť by jeho nepřiznáním byla aprobevována jí uložená povinnost vycestovat z území ČR, a v případě konečného úspěchu kasační stížnosti by se jednalo o úspěch pouze formální. Byla by tak totiž prodlužována doba její nepřítomnosti na území ČR, a to se všemi negativními důsledky s tím spojenými. Je navíc nepochybné, že stěžovatelka nepředstavuje žádné ohrožení státem chráněných zájmů a neohrožuje veřejný pořádek, čímž jsou splněny zákonem dané podmínky pro přiznání odkladného účinku.

[3] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve připomíná mimořádnou povahu odkladného účinku. Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), platí, že kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. upravující odkladný účinek žaloby se užijí přiměřeně. Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být v souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, čj. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, čj. 2 Afs 77/2005-96, č. 786/2006 Sb. NSS, lze odkladný účinek přiznat nejen ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu, ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí, které bylo před krajským soudem přezkoumáváno.

[5] Důvody existence nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální a jsou také závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu, resp. jejich doložením. Oproti tomu zpochybnění přiznání odkladného účinku pro rozpor s důležitým veřejným zájmem leží na žalovaném (srov. usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, čj. 52 Ca/2003-144, č. 87/2004 Sb. NSS), zatímco žalobci postačí, bude-li tvrdit, že takový rozpor s důležitým veřejným zájmem nehrozí. Rozhodnutí o odkladném účinku je rozhodnutím předběžné povahy, kterým Nejvyšší

pokračování

správní soud nijak nepředjímá (ani nemůže předjímat) výsledek meritorního posouzení věci.

[6] Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných v dané věci stěžovatelkou dospěl k závěru, že zde jsou naplněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[7] Stěžovatelka v nyní posuzované věci předně splnila svou povinnost tvrdit konkrétní újmu, kterou by pro ni znamenal výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí žalované je možné ověřit, že na území ČR stěžovatelka vychovává své dvě nezletilé děti, z nichž jedno je občanem ČR. Ostatně získání občanství ČR pro nezletilého B. K. S. účelovým prohlášením o otcovství J. P. představovalo důvod pro zahájení řízení ve věci zrušení přechodného pobytu stěžovatelky. Lze tedy mít za to, že by stěžovatelce v důsledku výkonu rozhodnutí hrozila újma vyplývající ze skutečnosti, že zde má nezletilé děti, s nimiž sdílí společnou domácnost a jež jsou na ní závislé. Z dostupných podkladů ani vyjádření účastníků přitom není zřejmé, že by stěžovatelce po dobu řízení o kasační stížnosti svědčil jiný titul k pobytu na území ČR. Pokud by byla stěžovatelka nucena území ČR opustit před rozhodnutím o kasační stížnosti, musela by zde opustit své nezletilé děti, anebo je vzít s sebou, a tedy je vytrhnout z jejich sociálního prostředí. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatelkou zmiňované právo osobně se účastnit soudního řízení či se radit se svým zástupcem samo o sobě k přiznání odkladného účinku nemůže být dostatečné. S ohledem na výše uvedené další tvrzené důvody však dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nepřiznání odkladného účinku by představovalo značnou újmu na straně stěžovatelky spočívající především v zásahu do jejího rodinného a soukromého života.

[8] Pokud jde o další předpoklady přiznání odkladného účinku, je třeba zdůraznit, že je vždy na žalovaném správním orgánu, aby zpochybnil důvodnost návrhu na přiznání odkladného účinku, tedy aby tvrdil (osvědčil), že přiznání odkladného účinku se nepřiměřeným způsobem dotkne práv třetích osob a bude v rozporu s veřejným zájmem. Pokud tak neučiní, nevede to automaticky k vyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku. Pasivita žalovaného však zvyšuje pravděpodobnost, že soud nebude schopen zjistit existenci okolností bránících přiznání odkladného účinku a návrhu vyhoví. Žalovaná se v nyní projednávané věci k návrhu na přiznání odkladného účinku nijak nevyjádřila, tedy netvrdila, zdali jeho přiznání může představovat újmu pro jiné osoby anebo rozpor s veřejným zájmem. Soud si je vědom existence veřejného zájmu na tom, aby na území ČR pobývali pouze cizinci disponující pobytovým oprávněním, kteří dodržují zákony, a zejména je neobchází za účelem získání pobytového titulu. To je však zde předmětem posouzení věci samé. K zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku navíc nestačí pouhá existence kolidujícího veřejného zájmu, nýbrž je nutné vážit s pomocí testu proporcionality intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího stěžovatelce s intenzitou narušení veřejného zájmu. Jakkoliv je jisté v zájmu ČR chránit se před cizinci porušujícími zákony, hrozící újma stěžovatelky v dané věci ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. za daných okolností převažuje. Na základě výše uvedeného tedy Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti přiznal. Lze pouze dodat, že odkladný účinek přiznal v řízení o žalobě i krajský soud.

[9] Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti v této věci se až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem pozastavují účinky žalobou napadeného rozhodnutí. Usnesení o přiznání odkladného účinku může soud i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 s. ř. s.). Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti. Ztotožní-li se kasační soud s krajským soudem v tom, že rozhodnutí žalované bylo v souladu se zákonem, pak bude povinností stěžovatelky respektovat důsledky rozhodnutí žalované, které u soudu napadla.

[10] Nejvyšší správní soud na závěr konstatuje, že podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč, a to podle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích. Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích, *per analogiam*; srov. k tomu též usnesení zdejšího soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32]. Nejvyšší správní soud proto současně rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto usnesení.

[11] Poplatek lze zaplatit buď vylepením kolků na příslušném tiskopisu (viz níže), nebo bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: 3703 – 46127621/0710, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný variabilní symbol pro identifikaci platby je 1080530319. Nebude-li soudní poplatek včas dobrovolně zaplacen, bude vymáhán.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. prosince 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu

pokračování

Vyhovuji výzvě a zasílám v kolkových známkách určený soudní poplatek.

podpis

Místo pro nalepení kolkových známek: